

Arrest

nr. 297 999 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 februari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 februari 2022 om internationale bescherming. Op 13 juni 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 juni 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, H. A. R. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Pashtoun en soennitisch moslim te zijn. Je bent geboren op (...) 2005 in het dorp Gondai binnen het district Qarghayi van de

provincie Laghman. Je bent minderjarige. Je ging tot de tiende graad naar school in Afghanistan. Daarnaast speelde je voetbal, cricket en andere spelletjes.

Jouw broer was werkzaam voor het Afghaanse Nationale Leger als commandant in Pachir Agham en Batikot. Je broer werd tweemaal bedreigd door de Taliban en er werd geëist dat hij zijn werkzaamheden diende stop te zetten. Jouw maternale ooms bij de Taliban werden tijdens de voormalige overheid gearresteerd. Zij verweten jouw broer hiervoor, omdat hij voor het ANA werkzaam was. Na de val van de voormalige overheid en de machtsovername door de Taliban verdween jouw broer. Jouw schoonbroer en de echtgenoot van je maternale tante gingen naar het districtscentrum van Qarghayi om hem op te sporen, tevergeefs.

Enkele dagen later kwamen zes Taliban naar jullie woning op zoek naar wapens. Toen ze deze niet vonden, namen ze jou mee in de plaats. Je werd drie dagen lang vastgehouden door de Taliban in het districtshuis. Ze probeerden informatie van jou te ontfutselen over wapens in jullie woning door jou te slagen. Na de derde dag kwamen de 'malik' (dorpshoofd), de ouderlingen van het dorp, jouw schoonbroer en de echtgenoot van je maternale tante pleiten om jouw vrijlating. Je werd vervolgens vrijgelaten. Nadat je medicatie en voedsel kreeg, bleef je enkele dagen thuis. Op een dag dat jij naar jouw maternale tante was, kwamen de Taliban nogmaals langs jullie woning op zoek naar jou. Ze gaven een dreigbrief aan jouw moeder waarin stond dat jij jezelf diende te presenteren aan hen, zo niet zouden ze jou doden. Ook het huis van je zus werd doorzocht door de Taliban die op zoek waren naar jou. Hierna besloten je moeder, de echtgenoot van je maternale tante en je schoonbroer dat jij uit veiligheidsoverwegingen het land diende te verlaten.

Je verliet Afghanistan enkele dagen na de machtsovername door de Taliban (augustus 2021). Je reisde van Afghanistan naar Pakistan. Vervolgens reisde je via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot in België. Jij was ongeveer zes maanden onderweg. Je diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 7 februari 2022.

Na jouw vertrek kwamen de Taliban nogmaals langs jullie woning en gaven nogmaals een dreigbrief af met de boodschap dat jij je diende te presenteren aan hen. Je maternale ooms namen na de machtsovername jullie grond in.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde jij volgende stukken neer: jouw broers 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een certificaat van jouw broers opleiding, een badge omtrent wapendracht van je broer, de politiebadge van je broer, een biometrische kaart van je broer, een Azizi Bank bankkaart van je broer, twee uitnodigingen van de Taliban, een brief ter bevestiging van jouw problemen opgesteld door het district, twee enveloppes en een medisch attest omtrent jouw rugpijn. Daarnaast legde jij kopieën van volgende stukken neer: jouw taskara, een brief van het ministerie omtrent de aanwerving van je broer, een document omtrent de promotie tot commandant van je broer, twee dreigbrieven van de Taliban en drie foto's met jouw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast verklaarde jij rugproblemen te hebben, waarvoor je medicatie neemt en behandeld wordt. Jij legt hiervan een attest neer (zie documenten in het administratief dossier). Het CGVS gaf je mee dat je steeds een extra pauze kon vragen. Overigens vroeg het CGVS of je diende te worden bijgestaan worden, waarop je negatief antwoordde. Het CGVS wees je op de mogelijkheid om aan te geven als jij zou willen

rechtstaan, rondwandelen, rusten en zo voort (NPO, p.4-5). Jouw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij verklaart dat jouw broer omwille van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) problemen kende met de Taliban. Zo stel je dat hij bedreigd werd en vervolgens verdween (NPO, p.14-15). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Zo verklaar jij dat jouw broer vóór de machtsovername van de Taliban bedreigd werd door hen, omdat hij voor de overheid werkte en omdat hij betrokken zou zijn geweest bij de arrestaties van enkele Taliban, waaronder jouw maternale ooms (NPO, p.15). Ook andere personen die toen voor de overheid werkzaam waren, werden bedreigd door de Taliban. Gevraagd of de Taliban aanwezig waren in jouw dorp, vertel je dat er mensen connecties hadden met hen, maar dat men dit niet openlijk toonde, en dat de Taliban brieven stuurden naar hun doelwitten (NPO, p.7). Jouw maternale ooms bij de Taliban gedroegen zich ook zeer negatief naar jouw familie toe (NPO, p.15).

Wat betreft de dreigbrieven die jouw broer zou hebben ontvangen, dient opgemerkt te worden dat de data op deze twee door u in kopie neergelegde stukken (zie administratief dossier: document 10A + vertaling & document 10B + vertaling) niet overeenstemmen met jouw verklaringen. Zo is de eerste dreigbrief aan jouw broer gericht gedateerd op 16/04/1443 (volgens de islamitische kalender), wat overeenkomt met 21 november 2021 in de Gregoriaanse kalender. Deze brief zou dus ruimschoots na de vermissing van jouw broer zijn opgesteld, gezien hij volgens jou enkele dagen na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 verdween. Dit is volledig tegenstrijdig met wat je verklaart, namelijk dat uw broer nog voor zijn vermissing dreigbrieven ontving. Ook de tweede brief gericht aan uw broer vertoont een tegenstrijdige datum met de verklaringen die je aflegt. Zo staat dit stuk gedateerd op 20/08/1443 (islamitische kalender), wat overeenstemt met 24 maart 2022. Dat de Taliban nog een brief zouden sturen naar jouw broer, ettelijke maanden na hun machtsovername, hoewel hij reeds door hen was ontvoerd, bovendien met de boodschap dat hij zijn werk diende stop te zetten, raakt kant noch wal. Dat deze stavingstukken jouw verklaringen tegenspreken, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas, alsook de inhoudelijke bewijswaarde van de door u neergelegde stukken (in kopie).

Je vertelt voorts dat jouw broer enkele dagen na de machtsovername vermist geraakte, nadat hij door de Taliban was meegenomen vanop het cricketveld (NPO, p.9). Het verbaast echter ten eerste dat jouw broer na de machtsovername in het dorp vertoefde, waar men op de hoogte was van zijn werk bij de overheid en hij dus een groot risico liep te worden herkend en gevat (NPO, p.19). Daarenboven had je broer reeds bedreigingen ontvangen van de Taliban, volgens jouw verklaringen (NPO, p.15). Dat hij alsnog het risico nam buiten te komen en cricket te spelen op het speelveld, hoewel hij reeds geviseerd zou zijn geweest door de Taliban - waaronder jullie maternale ooms - klinkt bijgevolg allerminst logisch. Men moge verwachten dat hij zichzelf in veiligheid brengt omwille van de voorgaande bedreigingen, wat hij geenszins heeft gedaan volgens jouw verklaringen. Het onvoorzichtige gedrag dat jouw broer zou hebben gesteld, strookt opnieuw niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Er rijzen dan ook twijfels bij zijn voorgehouden verdwijning.

Ook wat betreft jouw eigen problemen of de problemen van je familieleden, overtuigen jouw verklaringen niet.

Zo kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de door jou verklaarde aanpak van de Taliban. Jij stelt namelijk dat jij na drie dagen weer werd vrijgelaten op basis van een pleidooi van jouw schoonbroer, van de echtgenote van je maternale tante, van de ouderlingen van het dorp en van de 'malik' (NPO, p.14-15). Dat de Taliban jou zo gemakkelijk vrijlieten zonder enige voorwaarde te stellen, doet al een eerst maal de wenkbrauwen fronsen. Dat zij jou vervolgens opnieuw wilden arresteren en meenemen – zij kwamen nogmaals op zoek naar jou bij je thuis en bij je zus (NPO, p.15) – klinkt allerminst aannemelijk. Waarom zouden ze jou dan in eerste instantie hebben vrijgelaten. De inefficiënte aanpak om jou eerst drie dagen vast te houden, je vrij te laten, om je vervolgens weer op te sporen en zelfs een dreigbrief af te geven aan jouw moeder, kan maar weinig overtuigen. Bovendien verklaar jij na je vrijlating gewoonweg thuis te hebben verbleven. Men moge verwachten dat jij, met de hulp van familie, zo snel als mogelijk een veiligere verblijfplaats zou zoeken, alleszins niet zondermeer zou terug keren naar de woning waar de Taliban je reeds een eerste maal hebben meegenomen. Op het moment dat zij opnieuw langs kwamen was u echter op bezoek bij jouw maternale tante, wat zeer toevallig overkomt (NPO, p.15). Dat je op een later moment tijdens jouw persoonlijk onderhoud je verklaringen aanpast en stelt dat jij meestal bij je maternale tante was, niet thuis, zodat de Taliban jou niet zouden vinden, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (NPO, p.22). Hoe dan ook, het is minstens bizar te noemen dat de Taliban al op voorhand waren voorbereid op jouw afwezigheid thuis, aangezien ze uit voorzorg in het bezit waren van een dreigbrief die vervolgens aan jouw moeder werd afgegeven en waarin werd gevraagd jou aan te melden. Ook dit is hoogst opmerkelijk. Maar er is meer, zo kenden de Taliban reeds de echtgenoot van je maternale tante aangezien deze had gepleit voor jouw vrijlating. Jouw oom en tante wonen enkele huizen verwijderd van jouw woning, zo verklaar je zelf (NPO, p.6). Daarenboven waren jouw maternale ooms bij de Taliban, dit zijn aldus de broers van jouw maternale tante, wat dus zou betekenen dat zij wisten waar je tante woonde en bij uitbreiding dus ook de Taliban op de hoogte konden zijn van haar woonst (NPO, p.22). Dat jij aldus besloot ofwel thuis ofwel enkele huizen verderop te verblijven, enerzijds bij een persoon die met de Taliban reeds had onderhandeld over jouw vrijlating en aldus gekend is bij hen alsook anderzijds de woonst betrof van een persoon wiens broers bij de Taliban waren, is niet aannemelijk. Dit alles doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Ook de verklaring dat de Taliban nogmaals op zoek kwamen naar jou en zij een dreigbrief afgaven waarin stond dat jij je diende te presenteren, zo niet zouden ze jou doden, klinkt allerminst geloofwaardig (NPO, p.15 & p.22). Nog los van bovenstaande opmerking dat het bizar is dat de Taliban al waren voorbereid op jouw afwezigheid, dringt de vraag zich op om welke reden de Taliban een dreigbrief zouden afgeven met de verwachting dat jij jezelf op basis daarvan vrijwillig zou presenteren. Jouw verhaal volgende, zouden zij je reeds hebben mishandeld en vastgehouden. Dat je dan geneigd zou zijn je op vrijwillige basis te gaan aanmelden, lijkt wel bijzonder naïef vanwege de Taliban en dat is niet bepaald hun werkwijze. Het wel erg frappant dat de Taliban je schriftelijk zouden hebben gewaarschuwd. Indien ze jou werkelijk (nogmaals) wilden vatten, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze je niet de kans geven om enige voorzorgen te nemen of om zelfs op de vlucht te slaan. De door jou verklaarde aanpak van de Taliban is dan ook weinig efficiënt en mild te noemen, wat haaks staat op de verklaringen die jij aflegde over hun gedrag tijdens jouw vasthouding zelf (NPO, p.15). Ook deze vaststellingen dragen bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Bovendien komen de twee data van opstelling van de dreigbrief (die u in kopie voorlegt) niet overeen (zie administratief dossier: document 11A + vertaling). Zo staat er allereerst 15/6/1400 genoteerd (Afgaanse kalender), wat overeenkomt met 6 september 2021. Vervolgens staat de datum 28/1/1442 in de islamitische kalender genoteerd, wat echter overeenstemt met 16 september 2020. Dat dit stavingstuk intern inconsistent is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan als ook aan de oprechtheid van jouw verklaringen ter zake.

Ook het vervolg van jouw asielrelaas, meer bepaald de gebeurtenissen na je vertrek, kan niet overtuigen. Jij stelt dat er nogmaals een dreigbrief werd afgeleverd met de boodschap dat jij je dient te presenteren bij de Taliban. De door jou verklaarde aanpak van de Taliban na jouw vertrek blijkt nogmaals erg inefficiënt en mild. Gezien de eerste schriftelijke bedreiging tot jou gericht niet effectief bleek, moge men eerder verwachten dat ze je nogmaals rechtstreeks pogen op te sporen. Daarbovenop blijkt ook dit stavingstuk een interne tegenstrijdigheid te bevatten. Zo staat in de Afgaanse kalender 20/6/1400 genoteerd als afgiftedatum, wat overeenstemt met 11 september 2021. Vervolgens staat in de islamitische kalender 04/02/1442 genoteerd, wat overeenstemt met 22 september 2020. Wederom draagt deze anomalie bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas.

Wat betreft jouw verklaring dat je maternale ooms bij de Taliban werkzaam zijn, dient te worden opgemerkt dat jij in dezer over een gebrekkige kennis beschikt en bovendien hier niet het minste van bewijs over neerlegt. Je vertelt dat je oom Q. (...) (door de Taliban I. G. (...) genoemd) commandant is voor het politiehoofdkwartier in Qarghayi. Daarnaast heb je nog vier andere maternale ooms bij de Taliban,

genaamd B. (...), Na. (...), Ni. (...) en R. (...). Echter kan jij geen enkele informatie geven over hun functie of activiteiten bij de Taliban (NPO, p.10-11). Je verklaart dat zij – naast hun woning in Nangarhar – land en gronden naast jullie in het dorp bezitten (NPO, p.12). Je vertelt overigens dat zij jullie land hebben ingenomen (NPO, p.15). Op de vraag of iemand dit heeft proberen terug te krijgen, antwoord je van niet omdat je moeder ziek is en altijd binnenshuis blijft. Voor de rest hebben jullie niemand om het te vragen aan hen, omdat men bang is van de Taliban (NPO, p.23). Dat jouw familie in die omstandigheden dat het dorp niet is ontvlucht (NPO, p.9), lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch je familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en zus en tantes allen nog in je dorp in het district Qarghayi van de provincie Laghman (NPO, p.9). Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan jouw broers vervolging en verdwijning op de manier waarop je deze beschrijft (zie supra).

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat je bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de taskara van je broer bevestigen hoogstens jullie identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van jouw broer dienen te bevestigen (een certificaat van jouw broers opleiding, een badge omtrent wapendracht van je broer, de politiebadge van je broer, een biometrische kaart van je broer, een Azizi Bank bankkaart van je broer, de kopie van een brief van het ministerie omtrent de aanwerving van je broer en de kopie van een document omtrent de promotie tot commandant van je broer), dient te worden opgemerkt dat jouw broers werkzaamheden in deze beslissing hier evenmin in twijfel worden getrokken. Echter kan uit deze stukken niets afgeleid worden over de mogelijke problemen die hij en vervolgens jij en jullie familie in Afghanistan gekend zouden hebben. Wat betreft de twee uitnodigingen van de Taliban en de kopieën van de twee dreigbrieven van de Taliban dient te worden opgemerkt dat deze jouw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Overigens wijst het CGVS op voorgaande vaststellingen omtrent de inhoudelijke inconsistenties in deze stukken (zie supra). De brief ter bevestiging van jouw problemen opgesteld door het district geniet dezelfde beoordeling door het CGVS. Dit stuk heeft bovendien een uiterst gesolliciteerd karakter. De loutere weergave van persoonlijke beweringen van derden kunnen de eerder gemaakte vaststellingen niet ombuigen. Verder legt u drie foto's neer waarop u met uw broer te zien bent. Deze foto's geven uitsluitend jou en jouw familieleden weer – aangenomen dat het effectief jouw familieleden betreffen –, maar zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven om te buigen. De twee enveloppes tonen louter aan hoe jij de poststukken hebt ontvangen. Tot slot kan het attest over jouw rugpijn de appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Dit attest geeft geen enkele duiding bij de omstandigheden waarin je deze rugpijn hebt opgelopen, laat staan dat er een verband zou zijn met het door jou voorgehouden vluchtrelaas. Wat betreft uw medische situatie werd deze reeds bovenstaand besproken (zie supra).

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook in het algemeen worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarghayi district in de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de tiende graad naar school te zijn geweest (NPO, p.8), alsook contact te onderhouden met je familie in Afghanistan (NPO, p.9-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een uittreksel uit de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (stuk 2);
- een uittreksel uit de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022 (stuk 3);
- een uittreksel uit de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van april 2022 (stuk 4);
- de webpagina "Everything you need to know about human rights in Afghanistan – Afghanistan 2021" van Amnesty International van 2021 (stuk 5);
- de webpagina "Averting Afghanistan's Economic and Food Crises" van Human Rights Watch van 6 oktober 2021 (stuk 6).

2.2.2. Op 22 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen

16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) er niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan

vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn broer als commandant bij het Afghaanse Nationale Leger. Zijn broer zou door de taliban tweemaal zijn bedreigd en na de machtsovername door de taliban zijn verdwenen. Enkele dagen later zou verzoeker drie dagen lang zijn vastgehouden door de taliban. Na zijn vrijlating zouden de taliban hem opnieuw hebben gezocht en een driegbrief aan zijn moeder hebben gegeven waarin stond dat hij zich diende te presenteren aan hen en dat hij anders gedood zou worden. Ook het huis van zijn zus zou zijn doorzocht door de taliban die naar hem op zoek waren. Hierna zouden zijn moeder, de echtgenoot van zijn maternale tante en zijn schoonbroer hebben besloten dat verzoeker uit veiligheidsoverwegingen het land moest verlaten. Enkele dagen na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 zou verzoeker Afghanistan hebben verlaten. Na zijn vertrek zouden de taliban nogmaals langs de woning van zijn gezin zijn gekomen en opnieuw een dreigbrief hebben afgegeven met de boodschap dat verzoeker zich diende te presenteren aan hen. Verder verklaart verzoeker dat zijn maternale ooms – die bij de taliban werkzaam zijn – na de machtsovername de grond van zijn gezin hebben ingenomen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen – de bedreigingen en de verdwijning – die zijn broer zou hebben gekend omwille van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse Nationale Leger, (ii) zijn verklaringen over zijn eigen problemen of de problemen van zijn familieleden niet overtuigen, (iii) hij over een gebrekkige kennis beschikt en bovendien niet het minste bewijs neerlegt wat betreft zijn verklaring dat zijn maternale ooms bij de taliban werkzaam zijn, (iv) hij in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk en (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij verklaart dat jouw broer omwille van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) problemen kende met de Taliban. Zo stel je dat hij bedreigd werd en vervolgens verdween (NPO, p.14-15). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Zo verklaar jij dat jouw broer vóór de machtsovername van de Taliban bedreigd werd door hen, omdat hij voor de overheid werkte en omdat hij betrokken zou zijn geweest bij de arrestaties van enkele Taliban, waaronder jouw maternale ooms (NPO, p.15). Ook andere personen die toen voor de overheid werkzaam waren, werden bedreigd door de Taliban. Gevraagd of de Taliban aanwezig waren in jouw dorp, vertel je dat er mensen connecties hadden met hen, maar dat men dit niet openlijk toonde, en dat de Taliban brieven stuurden naar hun doelwitten (NPO, p.7). Jouw maternale ooms bij de Taliban gedroegen zich ook zeer negatief naar jouw familie toe (NPO, p.15).

Wat betreft de dreigbrieven die jouw broer zou hebben ontvangen, dient opgemerkt te worden dat de data op deze twee door u in kopie neergelegde stukken (zie administratief dossier: document 10A + vertaling & document 10B + vertaling) niet overeenstemmen met jouw verklaringen. Zo is de eerste dreigbrief aan jouw broer gericht gedateerd op 16/04/1443 (volgens de islamitische kalender), wat overeenkomt met 21 november 2021 in de Gregoriaanse kalender. Deze brief zou dus ruimschoots na de vermissing van jouw broer zijn opgesteld, gezien hij volgens jou enkele dagen na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 verdween. Dit is volledig tegenstrijdig met wat je verklaart, namelijk dat uw broer nog voor zijn vermissing dreigbrieven ontving. Ook de tweede brief gericht aan uw broer vertoont een tegenstrijdige datum met de verklaringen die je aflegt. Zo staat dit stuk gedateerd op 20/08/1443 (islamitische kalender), wat overeenstemt met 24 maart 2022. Dat de Taliban nog een brief zouden sturen naar jouw broer, ettelijke maanden na hun machtsovername, hoewel hij reeds door hen was ontvoerd, bovendien met de boodschap dat hij zijn werk diende stop te zetten, raakt kant noch wal. Dat deze stavingstukken jouw verklaringen tegenspreken, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas, alsook de inhoudelijke bewijswaarde van de door u neergelegde stukken (in kopie).

Je vertelt voorts dat jouw broer enkele dagen na de machtsovername vermist geraakte, nadat hij door de Taliban was meegenomen vanop het cricketveld (NPO, p.9). Het verbaast echter ten zeerste dat jouw broer na de machtsovername in het dorp vertoefde, waar men op de hoogte was van zijn werk bij de overheid en hij dus een groot risico liep te worden herkend en gevat (NPO, p.19). Daarenboven had je broer reeds bedreigingen ontvangen van de Taliban, volgens jouw verklaringen (NPO, p.15). Dat hij alsnog het risico nam buiten te komen en cricket te spelen op het speelveld, hoewel hij reeds geviseerd zou zijn geweest door de Taliban - waaronder jullie maternale ooms - klinkt bijgevolg allerminst logisch. Men moge verwachten dat hij zichzelf in veiligheid brengt omwille van de voorgaande bedreigingen, wat hij geenszins heeft gedaan volgens jouw verklaringen. Het onvoorzichtige gedrag dat jouw broer zou hebben gesteld, strookt opnieuw niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Er rijzen dan ook twijfels bij zijn voorgehouden verdwijning.

Ook wat betreft jouw eigen problemen of de problemen van je familieleden, overtuigen jouw verklaringen niet.

Zo kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de door jou verklaarde aanpak van de Taliban. Jij stelt namelijk dat jij na drie dagen weer werd vrijgelaten op basis van een pleidooi van jouw schoonbroer, van de echtgenote van je maternale tante, van de ouderlingen van het dorp en van de 'malik' (NPO, p.14-15). Dat de Taliban jou zo gemakkelijk vrijlieten zonder enige voorwaarde te stellen, doet al een eerst maal de wenkbrauwen fronsen. Dat zij jou vervolgens opnieuw wilden arresteren en meenemen – zij kwamen nogmaals op zoek naar jou bij je thuis en bij je zus (NPO, p.15) – klinkt allerminst aannemelijk. Waarom zouden ze jou dan in eerste instantie hebben vrijgelaten. De inefficiënte aanpak om jou eerst drie dagen vast te houden, je vrij te laten, om je vervolgens weer op te sporen en zelfs een dreigbrief af te geven aan jouw moeder, kan maar weinig overtuigen. Bovendien verklaar jij na je vrijlating gewoonweg thuis te hebben verbleven. Men moge verwachten dat jij, met de hulp van familie, zo snel als mogelijk een veiligere verblijfplaats zou zoeken, alleszins niet zondermeer zou terug keren naar de woning waar de Taliban je reeds een eerste maal hebben meegenomen. Op het moment dat zij opnieuw langs kwamen was u echter op bezoek bij jouw maternale tante, wat zeer toevallig overkomt (NPO, p.15). Dat je op een later moment tijdens jouw persoonlijk onderhoud je verklaringen aanpast en stelt dat jij meestal bij je maternale tante was, niet thuis, zodat de Taliban jou niet zouden vinden, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (NPO, p.22). Hoe dan ook, het is minstens bizar te noemen dat de Taliban al op voorhand waren voorbereid op jouw afwezigheid thuis, aangezien ze uit voorzorg in het bezit waren van een dreigbrief die vervolgens aan jouw moeder werd afgegeven en waarin werd gevraagd jou aan te melden. Ook dit is hoogst opmerkelijk. Maar er is meer, zo kenden de Taliban reeds de echtgenoot van je maternale tante aangezien deze had gepleit voor jouw vrijlating. Jouw oom en tante wonen enkele huizen verwijderd van jouw woning, zo verklaar je zelf (NPO, p.6). Daarenboven waren jouw maternale ooms bij de Taliban, dit zijn aldus de broers van jouw maternale tante, wat dus zou betekenen dat zij wisten waar je tante woonde en bij uitbreiding dus ook de Taliban op de hoogte konden zijn van haar woonst (NPO, p.22). Dat jij aldus besloot ofwel thuis ofwel enkele huizen verderop te verblijven, enerzijds bij een persoon die met de Taliban reeds had onderhandeld over jouw vrijlating en aldus gekend is bij hen alsook anderzijds de woonst betrof van een persoon wiens broers bij de Taliban waren, is niet aannemelijk. Dit alles doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Ook de verklaring dat de Taliban nogmaals op zoek kwamen naar jou en zij een dreigbrief afgaven waarin stond dat jij je diende te presenteren, zo niet zouden ze jou doden, klinkt allerminst geloofwaardig (NPO, p.15 & p.22). Nog los van bovenstaande opmerking dat het bizar is dat de Taliban al waren voorbereid op jouw afwezigheid, dringt de vraag zich op om welke reden de Taliban een dreigbrief zouden afgeven met de verwachting dat jij jezelf op basis daarvan vrijwillig zou presenteren. Jouw verhaal volgende, zouden zij je reeds hebben mishandeld en vastgehouden. Dat je dan geneigd zou zijn je op vrijwillige basis te gaan aanmelden, lijkt wel bijzonder naïef vanwege de Taliban en dat is niet bepaald hun werkwijze. Het

wel erg frappant dat de Taliban je schriftelijk zouden hebben gewaarschuwd. Indien ze jou werkelijk (nogmaals) wilden vatten, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze je niet de kans geven om enige voorzorgen te nemen of om zelfs op de vlucht te slaan. De door jou verklaarde aanpak van de Taliban is dan ook weinig efficiënt en mild te noemen, wat haaks staat op de verklaringen die jij aflegde over hun gedrag tijdens jouw vasthouding zelf (NPO, p.15). Ook deze vaststellingen dragen bij tot het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Bovendien komen de twee data van opstelling van de dreigbrief (die u in kopie voorlegt) niet overeen (zie administratief dossier: document 11A + vertaling). Zo staat er allereerst 15/6/1400 genoteerd (Aghaanse kalender), wat overeenkomt met 6 september 2021. Vervolgens staat de datum 28/1/1442 in de islamitische kalender genoteerd, wat echter overeenstemt met 16 september 2020. Dat dit stavingstuk intern inconsistent is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan als ook aan de oprechtheid van jouw verklaringen ter zake.

Ook het vervolg van jouw asielrelaas, meer bepaald de gebeurtenissen na je vertrek, kan niet overtuigen. Jij stelt dat er nogmaals een dreigbrief werd afgeleverd met de boodschap dat jij je dient te presenteren bij de Taliban. De door jou verklaarde aanpak van de Taliban na jouw vertrek blijkt nogmaals erg inefficiënt en mild. Gezien de eerste schriftelijke bedreiging tot jou gericht niet effectief bleek, moge men eerder verwachten dat ze je nogmaals rechtstreeks pogen op te sporen. Daarbovenop blijkt ook dit stavingstuk een interne tegenstrijdigheid te bevatten. Zo staat in de Afghaanse kalender 20/6/1400 genoteerd als afgiftedatum, wat overeenstemt met 11 september 2021. Vervolgens staat in de islamitische kalender 04/02/1442 genoteerd, wat overeenstemt met 22 september 2020. Wederom draagt deze anomalie bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas.

Wat betreft jouw verklaring dat je maternale ooms bij de Taliban werkzaam zijn, dient te worden opgemerkt dat jij in dezer over een gebrekkige kennis beschikt en bovendien hier niet het minste van bewijs over neerlegt. Je vertelt dat je oom Q. (...) (door de Taliban I. G. (...) genoemd) commandant is voor het politiehoofdkwartier in Qarghayi. Daarnaast heb je nog vier andere maternale ooms bij de Taliban, genaamd B. (...), Na. (...), Ni. (...) en R. (...). Echter kan jij geen enkele informatie geven over hun functie of activiteiten bij de Taliban (NPO, p.10-11). Je verklaart dat zij – naast hun woning in Nangarhar – land en gronden naast jullie in het dorp bezitten (NPO, p.12). Je vertelt overigens dat zij jullie land hebben ingenomen (NPO, p.15). Op de vraag of iemand dit heeft proberen terug te krijgen, antwoord je van niet omdat je moeder ziek is en altijd binnenshuis blijft. Voor de rest hebben jullie niemand om het te vragen aan hen, omdat men bang is van de Taliban (NPO, p.23). Dat jouw familie in die omstandigheden dat het dorp niet is ontvlucht (NPO, p.9), lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch je familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en zus en tantes allen nog in je dorp in het district Qarghayi van de provincie Laghman (NPO, p.9). Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan jouw broers vervolging en verdwijning op de manier waarop je deze beschrijft (zie supra).

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat je bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de taskara van je broer bevestigen hoogstens jullie identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van jouw broer dienen te bevestigen (een certificaat van jouw broers opleiding, een badge omtrent wapendracht van je broer, de politiebadge van je broer, een biometrische kaart van je broer, een Azizi Bank bankkaart van je broer, de kopie van een brief van het ministerie omtrent de aanwerving van je broer en de kopie van een document omtrent de promotie tot commandant van je broer), dient te worden opgemerkt dat jouw broers werkzaamheden in deze beslissing hier evenmin in twijfel worden getrokken. Echter kan uit deze stukken niets afgeleid worden over de mogelijke problemen die hij en vervolgens jij en jullie familie in Afghanistan gekend zouden hebben. Wat betreft de twee uitnodigingen van de Taliban en de kopieën van de twee dreigbrieven van de Taliban dient te worden opgemerkt dat deze jouw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Overigens wijst het CGVS op voorgaande vaststellingen omtrent de inhoudelijke inconsistenties in deze stukken (zie supra). De brief ter bevestiging van jouw problemen opgesteld door het district geniet dezelfde beoordeling door het CGVS. Dit stuk heeft bovendien een uiterst gesolliciteerd karakter. De loutere weergave van persoonlijke beweringen van derden kunnen de eerder gemaakte vaststellingen niet ombuigen. Verder legt u drie foto's neer waarop u met uw broer te zien bent. Deze foto's geven uitsluitend jou en jouw familieleden weer – aangenomen dat het effectief jouw familieleden betreffen –, maar zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven om te buigen. De twee enveloppes tonen louter aan hoe jij de poststukken hebt ontvangen. Tot slot kan het attest over jouw

rugpijn de appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Dit attest geeft geen enkele duiding bij de omstandigheden waarin je deze rugpijn hebt opgelopen, laat staan dat er een verband zou zijn met het door jou voorgehouden vluchtrelaas. Wat betreft uw medische situatie werd deze reeds bovenstaand besproken (zie supra).

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook in het algemeen worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.”

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat er in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zijn broer werkzaam was als commandant bij het Afghaanse Nationale Leger, stelt dat iedereen die een link heeft met het voormalige Afghaanse leger – inclusief familieleden – actief vervolgd worden en ter staving hiervan citeert uit een uittreksel uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De Raad stelt echter vast dat verzoeker *in casu* de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en bovendien geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het Afghaanse Nationale Leger, waarvan hij niet aannemelijk kan maken dat dit familielid zélf te maken heeft (gekreken) met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Evenmin haalt verzoeker geloofwaardige elementen aan waaruit kan blijken dat zijn overige in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd door de taliban.

Waar hij in het eerste middel nog stelt dat het bijzonder vreemd is dat er, ondanks de neerlegging van de stukken over de werkzaamheden van zijn broer, wordt geconcludeerd dat de problemen van zijn broer niet geloofwaardig zijn, wijst de Raad er op dat uit deze stukken niets afgeleid kan worden over de mogelijke problemen die verzoekers broer – en vervolgens verzoeker en zijn familie – in Afghanistan zouden hebben gekend. Deze stukken staven louter de werkzaamheden van verzoekers broer bij het Afghaanse Nationale Leger, wat *in casu* niet wordt betwist. Zoals hierboven wordt gesteld, volstaat dit niet om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en is verzoeker er verder niet in geslaagd om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn broer, zichzelf of zijn andere familieleden vervolging dienen te vrezen door de taliban omwille van deze werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger. Door louter te wijzen op de door hem neergelegde stukken over de werkzaamheden van zijn broer – die de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten dus niet staven – doet verzoeker geen afbreuk aan deze vaststelling.

Gelet op het voorgaande, kan een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de (overige) algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4, 5 en 6) geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en bijgevolg niet kan volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn broer als commandant bij het Afghaanse Nationale Leger en dat (ii) verzoeker evenmin een vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van zijn maternale ooms.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat aangezien de taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwen als slechte moslims omdat zij verkozen om in het Westen te gaan leven, er een reële kans is dat hij zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten. Hij besluit dat zijn lot bij een terugkeer naar Afghanistan op zijn zachtst gezegd als onzeker kan beschouwd worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals

TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "Guidance Note" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende, pertinente motivering:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de tiende graad naar school te zijn geweest (NPO, p.8), alsook contact te onderhouden met je familie in Afghanistan (NPO, p.9-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker slaagt er niet om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hij brengt in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan.

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Waar verzoeker in het tweede middel nog benadrukt dat zijn broer commandant was bij het Afghaanse Nationale Leger en dat dergelijke profielen en hun familieleden een enorm risico op vervolging en onmenselijk bestraffing door de taliban lopen, wordt verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd geoordeeld, met name dat een individualiseringsvereiste van toepassing blijft en het risico *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. *In casu* heeft verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten evenwel niet aannemelijk gemaakt en brengt hij bovendien geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker voert in het tweede middel nog aan dat de positie van de taliban met betrekking tot Afghanistan die het land verlaten hebben nog steeds onduidelijk is. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt en dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, in Afghanistan tot de tiende graad naar school is geweest en waarvan kan worden aangenomen dat hij er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn broer als commandant bij het Afghaanse Nationale Leger, dat (ii) hij evenmin een vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van zijn maternale ooms en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"* en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *"COI Query Afghanistan"*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 22 september 2023 neergelegde aanvullende nota).

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN